

imødekommet et ønske fra skytte- og idrætsforeningerne, jfr. beretningen bilag 7).

Svar.

En ordning, hvorefter udgifterne til kommunalt tilskud efter § 32, stk. 5, afholdes af skolefonden, ville nok være administrativt gennemførlig, idet statsrefusionen efter § 34, stk. 3, i forvejen går gennem denne fond.

Imidlertid måtte en sådan ordning forudsætte, at kompetencen til at bevilge tilskud formelt fratages den enkelte kommune og henlægges til amtsplanet, idet man ikke kan anbefale en ordning, hvorefter den enkelte kommunalbestyrelse bevilger tilskud, der afholdes fuldt ud af skolefonden.

Hvis man henlagde både afgørelse og udbetaling til amtsplanet, ville det dog af praktiske grunde alligevel være nødvendigt, at de lokale kommunale myndigheder medvirkede, idet de fornødne oplysninger til brug ved behandlingen kun kan gives af disse myndigheder.

Under disse forudsætninger vil der formentlig ikke være væsentlige administrative forenklinger forbundet med gennemførelsen af forslaget.

Spørgsmål 106.

Bør pligten til at stille lokaler til rådighed, jfr. § 32, stk. 4, ikke omfatte alle institutioner, der har modtaget statsstøtte, også hvis lån eller tilskud er modtaget før lovens ikrafttræden?

Svar.

Det ville være ønskeligt, om den omhandlede pligt omfattede også institutioner, der havde modtaget statsstøtte før lovens ikrafttræden, men det må anses for betænkeligt efterfølgende at pålægge støttemodtagere en pligt, der ikke er gjort opmærksom på ved støttens tildeling. Man vil derimod i bekendtgørelsen kunne opfordre også den nævnte gruppe af institutioner til at stille lokaler til rådighed, selv om der ikke består en egentlig pligt.

Spørgsmål 107.

Hvilke ændringer vil være nødvendige, hvis man vil skabe ligestilling med hensyn til statsrefusion af kommunens udgifter til private anlæg og kommunens egne anlæg, jfr. § 32 og § 34?

(Spørgsmålet er bl. a. rejst i en henvendelse fra Københavns magistrat, jfr. beretningen bilag 24).

Svar.

En ligestilling mellem kommunale og private lokaler i tilskudsmæssig henseende kunne tænkes enten således, at staten ikke refunderer udgifterne for nogen af lokalgrupperne, eller således at der gælder samme refusionsregler, hvad enten der er tale om private eller kommunale lokaler.

Den første mulighed vil jeg være betænkelig ved at gå ind for. Hvis den anden løsning skal bringes i anvendelse, vil rent teknisk en ændring af § 34, stk. 3, være tilstrækkelig, således at det fremgår, at der ydes tilskud med 50 pct. af kommunens udgifter i alle tilfælde.

En sådan ordning ville imidlertid indebære vanskeligheder af principiel og administrativ art.

Det er et almindeligt princip, at udgifterne i forbindelse med driften af kommunale lokaler (folkeskolen, ungdomsskolen, aftenskolen m. v.) afholdes af kommunerne. (Den nugældende regel i lovens § 45, stk. 2, var tænkt som en overgangsbestemmelse, der skulle tilskynde kommunerne til at stille lokaler til rådighed for fritidsforanstaltninger, og den omfatter alene udgifterne til lys, varme og rengøring, medens den ikke omfatter refusion af en „beregnet“ lejesum). Dette princip ville blive brudt ved det stilledes forslag.

En beregnet lejesum ville være vanskelig at opgøre med nogenlunde nøjagtighed, og man ville være henvist til i vidt omfang at anvende anslåede beløb.

Dertil kommer, at navnlig med hensyn til udendørsanlæg, der nu inddrages under lovforslaget, vil der formentlig være ret væsentlige konsekvenser af økonomisk art i en ydelse af statsrefusion til kommunale lokaler.

Jeg vil derfor være betænkelig ved at fremsætte ændringsforslag om ligestilling.

Kapitel III. Fritidsundervisning for voksne.

Spørgsmål 108.

Ville man kunne stramme undervisningsplanerne i aftenskolerne, så det undgås at